

Выходять у Львовѣ
що дня (крѣмъ медѣль и
гр. кат. свѣтъ) о 5-ой го-
динѣ по полудни.

Адміністрація и
Експедиція підъ ч. 8
улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Фран-
цискавска ч. 10, доръ 10.

Письма принимаютъ ся
лишь франкованъ.

Рекламаціи неопе-
чатанъ въльній водъ порта.
Рукописи не авертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской“.

Предплатя у Львовѣ
въ Адміністраціи „Газеты
Львовской“ и въ ц. к. Ста-
роствахъ на провинціи
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пѣть року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодинокое число 1 кр.
Зъ почтовою пере-
сылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пѣть року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодинокое число 3 кр.

Ч. 175. Вторникъ 6 (18) Серпня 1891. Рокъ I.

Въ день 18 серпня.

День 18 серпня, день уродинъ Найяснѣйшого Монарха нашего намъ вселаска-
вѣйше пануючого Цѣсаря Францъ Іосифа,
есть для всѣхъ народѣвъ австро-угорской
монархіи, наибольшимъ торжествомъ. Того дня
всѣ народы державы забываютъ всѣ рѣзниці,
якѣ ихъ може дѣлать на иншомъ поли, а спо-
лучаютъ ся разомъ, чтобы воддати честь Тому,
которого вѣтцѣвска рука управляє ними, чтобы
воддати поклѣнь Тому, которого щире и повне
любви сердце не забываетъ о жадномъ зъ нихъ,
чтобы бодай разъ въ рокъ почтити Того,
которого почитаютъ монархи цѣлой Европы
и которого справедливо цѣлый свѣтъ уважаетъ
и подивляе яко наисвѣтлѣйшого, найрозум-
нѣйшого и найдобротливѣйшого зъ всѣхъ
монархѣвъ.

Чи потребуемо тутъ подносити всѣ тѣ
честноты, якѣ украшаютъ нашего Найяснѣй-
шого Монарха? Чи потребуемо тутъ вычислити
всѣ тѣ дѣла, якими водзначаетъ Его пановане
и наводити всѣ тѣ блага, якѣ за Его мудрого
правлѣнія на всѣ народы Его державы сплы-
ваютъ? Чи потребуемо наконецъ спеціально
вказувати на те, що Его добротлива рука
здѣлала для руского народа? Всѣ о томъ
знають, всѣ добре памятають и заховуютъ за-
те для Него въ своихъ сердцахъ якъ найглуб-

шу вдячність, бо всѣ видять въ Нѣмъ своего
наибольшого добродѣя, своего опѣкуна, защит-
ника и покровителя, котрый о всѣмъ и о всѣхъ
мудро промышляетъ и зъ всѣхъ своихъ силъ
стараетъ ся, чтобы народамъ, повѣреннымъ Его
опѣцѣ, жило ся якъ наилучше, чтобы якъ
цѣлы народы, такъ и ихъ одиниці користали
зъ добродѣйствъ мира, спокою и порядку
и въ згодѣ та братнѣй любви працювали для
добра власного и на пожитокъ та славу поо-
динокихъ краѣвъ и цѣлой державы.

Его Вел. Наймилостивѣйше намъ пануючий
Цѣсарь Францъ Іосифъ обходитъ сегодня свои
шѣдесять першій уродины. Въ день сей може
Вѣнь зъ спокоємъ и зъ внутрѣшнимъ удовле-
ленемъ споглянути на свое житє и сказати:
„Не марно трудивъ ся на свѣтъ!“ А народы,
котры въ той день спѣшать своему улюблено-
му Наймилостивѣйшому Монархѣ зложить по-
дѣку и воддати Ему честь, нехай видять въ
Нѣмъ взорець чловѣка и Монарха, котрый въ
добрыхъ и злыхъ дняхъ, въ радости и смутку
дѣлитъ спѣльно зъ ними ихъ судьбу и по вѣт-
цѣвски о нихъ стараетъ ся. Въ день той,
коли нашъ Найяснѣйшій Монарха водбираетъ не
лишь ознаки глубокого привязанія и вдячно-
сти водъ своихъ народѣвъ, але коли и всѣ
монархи свѣта спѣшаютъ воддати почестъ Тому,
которого справедливо уважають наймудрѣйшимъ,
нехай же и народъ рускій, котрый только до-
бра и ласки зазнаетъ водъ Него, подъ котрого
покровомъ вѣнь знаходитъ и знаходить за-

вѣгды якъ наибольшу защиту, нехай же и
той народъ въ сей торжественный день зая-
вить Ему свою вдячність и подяку и нехай
разомъ зъ нами, котры певно сповняемо симъ
лишь его задушевнѣй бажанія, поднесе окликъ
вдячности: Най намъ жие нашъ Наймилости-
вѣйше намъ пануючий Цѣсарь Францъ Іосифъ
ще на многѣ, многѣ лѣта! Нехай Всевышній
стерезе Его и цѣлу Достойну Его Родину
водъ лихой години и благословитъ всѣ Его
дѣла для добра и на славу цѣлой австрійской
державы и еи народѣвъ.

Переглядъ політичный.

Вѣденскій антисемітъ приѣхали въ пят-
ницу на выставу до Праги. Мѣжь ними були
посолъ до Рады державной Шлезингеръ, ме-
ханікъ Шнайдеръ, 10 членѣвъ вѣденской ра-
ды громадской и 15 членѣвъ рады окружныхъ.
Перонъ на дворѣи полиція замкнула а на дворѣи
явилось всего лишь двоухъ членѣвъ комите-
ту, котры мали гостей повитати; имъ одна-
кожь було заказано выголошувати бесѣды.
Доокола дворѣи збѣралось було якихъ 600
людей, котры повитали гостей грѣмкими окли-
ками „Na zdar!“ и „Slava!“ Оденъ зъ приѣ-
хавшихъ мавъ велику таблицю, на котрой бу-
ло выписано по нѣмецки: „Привѣтъ зъ Вѣд-
ня“. Вѣнь хотѣвъ ту таблицю украсену зеле-
нею заткнути на жердку, але полиція заказала
и вѣнь тогда повѣсивъ собѣ таблицю на гру-
ди и такъ и пошовъ. Пиръ въ честь антисемітовъ

Нягія-бенъ-ель-Гаді.*)

(Арабека казка).

Давно тому, ще закимъ невѣры (христїя-
не-Французы) — аллахъ (Богъ) бы ихъ по-
бивъ! — станули на свѣтѣй земли Альжїру,
(край въ пѣвнѣчній Африцѣ) живъ въ одной
оазѣ (мѣсце поросле травомъ и деревьями), що
якъ перлы окружають пустыню доокола, оденъ
чловѣкъ, котрому була на имя Нягія-бенъ-ель
Гаді.

У старого не було великого достатку:
отъ живъ якъ мѣгъ и жививъ ся нужденно
зъ того, що ему приносили пальмы, що окру-
жали его гурбѣ (хату) и були такъ само старѣ
и сивѣй якъ вѣнь. Ему и не забавалося богат-
ства аяъ проминающихъ розкошей сего свѣта
бо стоитъ написано: Богатство сего свѣта то
якъ стерво, лишь псы за нимъ шукать.

Але аллахъ просвѣтивъ его сердце промѣ-
немъ науки и давъ ему дитину, що була на-
дѣєю его старости, благословеніемъ его бездо-
ганного житя на свѣтъ.

Азіка була якъ той рожевый пупѣнокъ,
що нахуханый веснянымъ вѣтромъ наставляе

свое сердце, чтобы сонце его цѣлувало; — она
подобала на газелю (арабека коза), що сполу-
чаетъ въ собѣ красу и гнучкость; — она подо-
бала на полохливую голубку, образъ невинности
и честноты; — очи у неѣ были якъ камѣнь
въ кабѣ (святинѣ) пророка; — еи зубы бѣли
якъ слонѣва кость зъ далекого Судану; еи
губы подобали на червонѣй якъ грань овоцѣ
арбузового дерева; — еи шия якъ пахучій
цвѣтъ ліліи — кленусъ вамъ на бороду про-
рока!

Азіка була перлою оазы, дорогоценнымъ
каменемъ пустыни, скарбомъ бенъ-ель-Гадіого.
Не дивота, що богато сваталось до неѣ, хочъ
можно було легко порахувати тѣ будищу (дрѣб-
нѣй арабекѣй грошѣ) що Нягія носивъ завязанѣй
въ полѣ своего бурнуса (широка бѣла полот-
нянка); зъ того вѣнь всѣхъ сватѣвъ вод-
правлявъ зъ нѣчимъ, бо не хотѣвъ розлучити
ся зъ своею одиначкою, своею потѣхою, сонцемъ
своихъ старыхъ лѣтъ. Оденъ еи поглядъ бувъ
для него дорожшій, якъ все золото и сѣбло,
котре ему клали за ню на стѣль; — одно по-
пещене Азіки значило у него бѣльше, якъ всѣ
приреченія и присяги, якими его хотѣли напо-
вити.

Вѣнь бувъ уперъ ся, а Азіка поддава-
лась воли батька и не противилась ему аяъ
трошки.

Ажъ одного дня приѣхавъ въ оазы ма-
лый гумъ (громадка вѣдѣвъ) и троухъ рос-
лыхъ молодцѣвъ стануло передъ гурбомъ
старого.

— Ня Сиді, ставъ говорити оденъ зъ нихъ,

звернувшись до Азікового батька, мы шукае-
мо честного Нягія-бенъ-ель-Гадіого. Чи не
сказавъ бы ты намъ куды до него дорога?

— Не потребуе далеко трудитись —
водповѣвъ старѣй, — бо Нягія-бенъ-ель-Гаді
то я самъ, а отсе, то мое обдѣе.

Тогдѣ скочили вѣдѣвъ изъ своихъ огни-
стыхъ коней, подѣшли смирно до старого,
поклонились ему низенько и сказали: „Аллахъ
нехай мае въ опѣцѣ тебе и всю твою ро-
дину!“

Ель-Гаді подякувавъ за сей привѣтъ а
водтакъ поспытавъ ихъ: — Чимъ же могу
вамъ служити

Тогдѣ водозвавъ ся найстаршій изъ вѣдѣ-
цѣвъ: Ня Сиді, мы сыны одного могучого
шейка (начальника племени) та чули, що го-
ворять люде про красу твоѣи дѣньки.

Ель-Гаді насупивъ лице, бо вже змѣрку-
вавъ, до чого то було сказано.

— Краса — водповѣвъ вѣнь — то рѣчь
проминаюча, оденъ подувъ вѣдкого вѣтру за-
хѣдного може понизити цѣле поле цвѣтѣвъ.

— Правду кажутъ твоѣи слова, Ня Сиді,
але любовь не знае розваги а наша приклон-
ность для твоѣи дѣньки чиста и сильна якъ
вода и що бе изъ жерела Зель-Земъ!).

— Якъ же я вамъ могу дати мою дѣнь-
ку, коли вы всѣ три наразѣ еи любите?

— Выбирай зъ помѣжь насъ; твоѣй выборъ
порѣшитъ судьбу.

*) Нягія сынъ Гадіого; „бенъ“ значить только
що сынъ.

!) Святѣ у Арабѣвъ жерело не далеко мѣста
Мекки, зъ которого нили Гафаръ и Исмаилъ.

на Софійськѣмъ півостровѣ бувъ величавый а радный мѣста Бжезновскій мавъ бесѣду, въ котрій мѣжъ иншими сказавъ: Суть ще честный люде мѣжъ Нѣмцями, котрий бажають згоды зъ другими народами. Механікъ Шнайдеръ сказавъ: Нѣмцѣ и Славяне въ Австрійі мусять жити зъ собою въ згодѣ. Коли спѣзнаемо, що тѣ елементи, котрий межи насъ пхаютъ ся и коштомъ всѣхъ народѣвъ збогачують ся (голосы: Ниды!) суть нашими правдивыми ворогами, тогди ажъ настане миръ въ нашу вѣстину.

Гостина Поляковъ на чеськой выставѣ выпала свѣтло; взяло въ нѣй участь около 400 особъ. Приѣхали на выставу такожъ и Россіяне а властиво російскій Чехи и зъ ними 4 правдивыхъ Россіянь. Коли въ головномъ павильонѣ бувъ намѣстникъ г-р. Тунъ, ставъ одинъ Россіянинъ выгравати на органахъ російскій гимнъ. Зробивъ ся великій скандалъ и намѣстникъ не выходивъ вже зъ выставки, черезъ що Россіяне не мали вже вѣдвиги демонструвати.

Въ бельгійскій палатѣ пословъ заявивъ міністеръ Бернертъ, що неправдою єсть будътобы межи державами була така умова, що якась чужа держава мала бы право зайняти бельгійскій крѣпости. Державы запоручили неутралъность и независимость Бельгійі, але не зробили того длитого, щобы зайняти крѣпости.

Туреччина мабутъ не побуде си вѣчныхъ клопотѣвъ зъ ворохобнями, доки ажъ не розпаде ся. Ворохобия въ Єменѣ въ Арабіи мала прибрати такъ великій розмѣры, що турецке правительство не має тамъ вже нѣякой силы и вѣдъ довшого часу не дѣстає зъ вѣдтамъ нѣякихъ вѣдомостей. На альбанско-чорногорскій граници нема такожъ спокою. Нема дня, въ котромъ тамъ не було бы бійки Альбанцѣвъ зъ Чорногорцями. Правительство въ Альбаніи не має на стѣлько силы, щобы зробили тамъ спокой и длитого кажуть, що Порта хоче теперъ усунути губернатора зъ Скодару а дати на его мѣсце другого.

Кн. Фердинандъ обходивъ вчера четвертій роковины свого вступленія на престолъ. По той причинѣ вѣдбуло ся въ таборѣ подъ Софією богослуженє а вѣдтакъ велика ревнє. Опѣсля вѣдбувъ ся у князя великій пиръ, на котромъ кн. Фердинандъ выголосивъ бесѣду, въ котрій зазначивъ, що подчасъ своєї послѣдньої подорожи мавъ нагоду переконатися, якъ дуже збѣльшилось въ цѣлой Европѣ поважанє для Болгаріи и довѣрїє до неї. Я мавъ то щастє — сказавъ князь мѣжъ иншими — стрѣтити ся зъ цѣсаромъ Францъ Іосифомъ и це-

реконавъ ся о его прихильности и щирѣй симпатіи для нашої святой справы. По сѣй бесѣдѣ поднѣсь князь тоастъ на щастє болгарской вѣстчины, а Стамболовъ тоастувавъ въ честь князя. По причинѣ четвертыхъ роковинъ свого вступленія на престолъ фондувавъ князь новый ордеръ „за горожаньску заслугу“ для нагороды за службу цивільну и надѣливъ заразы Стамболова великимъ хрестомъ того ордера.

Новинки.

— **Именованія.** Ц. к. Рада школьна краєва именувала дѣйствыми учителями и учительками: Стефана Колачкенича зъ Жолитѣ дѣйствымъ управителемъ при школѣ 4-класовой въ Ланцутѣ; Якова Луца зъ Меновичѣ дѣйствымъ учителемъ при школѣ етатовѣй въ Войславичахъ; Семєя Борєцкого зъ Дубровки руской управителемъ двокласовой школы въ Тыличахъ; Іосифа Турка зъ Сонияи учителемъ при школѣ етатовѣй въ Рымановѣ; Ангелину Макаревичѣву дѣйственною учителькою въ Тенетникахъ.

— **Перенесєня.** Міністерство торговлѣ перенесло старшого управителя почтового Рихарда Вальхера зъ Перемышля до Тарнова.

— **Справы особисті.** Є. Експ. и. Яковъ Сімоновичъ, президентъ высшого Суду краєвого вернувъ вже зъ урлоу и обявъ урядованє. — Г-р. Агеноръ Голуховскій австро-угорскій посолъ въ Бухарестѣ выѣхавъ зъ Камтеялїтгебенъ, де перебувавъ на кураціи до Скалы и перебуде тутъ довшій часъ.

— **Прєсв. єп. Пєлєшъ** ще не перенѣсь сядо Перемышля, бо доси нема тамъ для него вѣдновѣдного помѣшканя. Вправдѣ наймєно тамъ лѣкаль на єпископску резиденцію и то ще за добрый грошъ, але оно не вѣдновѣдне, бо долину и другій поверхъ займають офіцеры зъ рѣдинами а першій поверхъ мавъ бы служити на резиденцію для єпископа.

— **Зѣздъ руско-українського жилицтва** котры скликає наша писателка панѣ Наталїя Кобриньска до Стрыи, вѣдбуде ся тамъ имѣвно днѣ 1 верєснѣ, саме тогди, коли буде и концертъ сѣвацкой дванацятки.

— **Концерты „дванацятки сѣвацкой“** на дохѣдъ фонду на будову руского театру вѣдбудуть ся въ Рогатинѣ и Стрыю. Концертъ въ Рогатинѣ вѣдбуде ся имѣвно зъ днѣ 20 верєснѣ. Запросины роздѣли мѣсєцевый комитетъ, близшихъ інформацій удѣлитъ директоръ тамошньої филїи „Нар. Торговлѣ“. На чолѣ теперѣшньої „дванацятки“ стоять тѣ самы люде, що якъ разъ сѣмъ лѣтъ тому назадъ въ той самъ день при помочи тогдѣшнього лѣкаря въ Рогатинѣ дра Кривача, судѣ бл. п. Полянського, о. Дзєровича и дра Зобкова усерили першій въ загалѣ рускій вечерокъ въ Рогатинѣ. Концертъ

въ Стрыю вѣдбуде ся, адеєсь, вже 1 верєснѣ а пригото- вленями займаєсь комитетъ зложеный зъ членѣвъ тамошнього руского касина, котрый вже незадовго роздѣли запрошеня. Дванацятка сѣвацка, якъ видко, гарно увѣхася а въ своѣй патріотичной роботѣ находитъ и щирую помѣчь. Кобы такъ ще и доходы зъ концертѣвъ! Всюды по концертѣхъ вѣдбудуть ся товарискій забавы и танцѣ.

— **Осторожно зъ нафтою!** Кѣлько то и якъ часто бують нещасливы выпады черезъ неосторожнє обходженє ся зъ нафтою а мимо того всѣ тѣ выпады не научили ще людей розуму. Отъ такій нещасливый выпадыкъ лучшѣ ся у Львовѣ въ нѣчи зъ четвєрга на пѣтицию при ул. Сокола въ робѣтнѣ єлюсєря Лѣостєра. Пѣвано въ нѣчи не стало въ лампѣ нафты, а одєнь зъ термїнаторѣвъ хотѣвъ налити лампу не гасивши єи передъ тымъ. Тымчасомъ нафта експлѣдувала и въ одній хлїли обьяла полѣмѣнь недалеко стоячєго чєлѣдника Іосифа Германа. Чєлѣдникъ въ страху выбѣгъ на улицу, де полїцїянѣ зъ кѣлькома якъ разъ туды переходячими людами лѣдво здерли зъ него горѣючу одѣжъ вѣдставили насампередъ до мѣсєкого лѣкаря а вѣдтакъ и до шпиталю, бо чєлѣдникъ бувъ тяжко пощєченый.

— **Жѣнка якыхъ мало.** На Богданѣвъцѣ за городецькою рогаткою у Львовѣ посваривъ ся робѣтникъ вѣдъ вѣдѣницѣ Щурѣ зъ своєю жѣнкою и вхопивши бритву побѣгъ на недалекій горбикъ та въ злости подѣрѣзавъ собѣ горло. Жѣнка побачивши то прибѣгла до него, вхопила єму бритву зъ рукъ, вѣдтакъ перевернула єго горѣлицѣ, кодьнами клякнула єму на руки, а добувши вѣдтакъ голку и нитку зняла чѣловѣкови горло а ажъ тогды вѣдставила чѣловѣка до шпиталю.

— **Марію Кобрїнову, убийциню Опухляка,** котру судъ карный у Львовѣ засудивъ бувъ на кару ємєрти, помиловувъ Є. Вел. Цѣсаръ и вѣмѣнивъ їй кару ємєрти на кару 18 лѣтньої тяжкой вѣзаницѣ.

Вѣсти єпархіальнѣ.

Асп. Львовска.

Завѣдательство въ Оглядѣвъцѣ одержавъ о. Евг. Купчинскій, сотрудникъ въ Довѣмѣ.

Президїя Намѣстництва годить ся на канонічну инстїтутію оо.: Теоф. Толїховского на Бурштинѣ и Сильв. Войковського на Богданѣвкѣ.

Консисторїя вѣставила ся до президїя Намѣстництва о згоду на канонічну инстїтутію о. Пил. Пєлєха на Товицѣвъ, а до Намѣстництва о плату зъ релігійного фонда для приватного сотрудника въ Цѣневѣ.

Намѣстництво асигнувало платню зъ релігійного фонда для приватныхъ сотрудниковъ въ Жѣвчєвъ и Пѣдгородю по 300 зр. на одинъ рѣкъ.

Вѣдпустку зъ звязи канонічної асп. львовской до єпархіи перемыской одержавъ Ів. Дуркотъ, убѣнченый богословъ.

— Най и такъ буде, — сказавъ старикъ, котрому сподобалась щирѣсть молодцѣвъ; — але дайте менѣ до завтра надуматися, а тогдѣ дамъ вже якусь вѣдповѣдь.

Вѣтъ три молодцѣ пристали на то и вѣдѣшли далеко вѣдъ хаты.

А Бєнь-Іягїя сидѣвъ цѣлу нѣчь передъ своєю гурбѣ и не спавъ та все лишь думавъ, але якось нѣякъ не мѣгъ придумати, що має робити. Ажъ коли стало свитати, прояснилось и въ его головѣ, на лицѣ заблєсла радѣсть и вѣдоволенє, бо єму удалось вынайти спѣсѣбъ, въ якій мѣгъ выдобути ся зъ клопоту.

По вєходѣ сонця ставились братья знову. Єль-Гадї принявъ ихъ зѣ спѣсѣбѣмъ и попросивъ сѣдати. Молодцѣ посѣдали подъ пальмами противъ старика, а Єль-Гадї ставъ тогдѣ выпытувати:

— Якъ вамъ на имя?

— Мустафа — вѣдповѣвъ найстаршій; — Саїнь, — сказавъ другій; — Алї, — сказавъ на концѣ наймолодшій.

— Млєхъ, добре. Скажижъ менѣ теперъ, Мустафо, чимъ ты думаєшь позыскати собѣ ласку у мене и моеи дѣньки?

— Ія Сидї, — вѣдповѣвъ Мустафа ненадумуючись довго, мое имя єсть бичемъ на моихъ ворогѣвъ, а мои кулѣ летять такъ певно до цѣли, якъ та пантера, що єкачє на свою жертву. На хребтѣ мого „воздушника“ (коня) готовъ я ставити опѣрь хочъ бы и якѣи небезпечности, не боюсь хочъ бы и ємєрти. Маю вѣвѣлякого богатства, золота и нєвѣльничѣвъ

подостаткомъ и все то зложу тобѣ коло твоихъ нѣгъ.

— А ты мой сыну, звернувъ ся старикъ до Саїда.

— Та и у мене знайшлась бы воляцка вѣдвѣга, бо я чєй не вѣдродивъ ся вѣдъ мого батька, хороброго, неустрашимого, справедливого, мудрого, великодушного шейка, звѣстного цѣлому свѣтови Іладѣ-Саїдѣ-бєнь-Салєма; але мою душу прє до штуки и науки, якъ ту гѣзелю, що хоче пити, до холодного жєрєла. Вєсєлости та вѣдоволеня шукаю я въ великій книжѣ природы и не можу достаточнѣо надивуватися всемогучости и великѣсти аллаха та єи навєличати єя. Хибажъ я не достойный взяти твою дѣньку за жѣнку.

Вѣдтакъ вѣдозвавъ ся старикъ до Алього:

— А ты мой сыну?

Алї, котрому бесѣды его братѣвъ вѣдобрали вѣдвѣгу, не знавъ, що сказати. Его хороше лице стало вѣдъ сѣрому и заклопотану червѣне якъ грань. Старикъ спѣглядавъ зъ вѣдоволенємъ на молодця.

— Ну, Алї чимъ жє бы ты мене и єи позыскавъ собѣ?

Тогды набравъ молодець вѣдвѣги и сказавъ милымъ, соловкомъ голосомъ: Нѣчимъ, лишь моею любовію.

Єль-Гадї покинавъ головою, а по хвилѣ сказавъ:

— Вѣдъ нинѣ за рѣкъ буду васъ зновъ жѣдати тутъ на сѣмъ мѣсєцѣ и той зъ васъ дѣстанє мою дѣньку за жѣнку, котрый принєсє менѣ наибѣльшій скарбъ.

Три братья пѣйшли въ свѣтъ; Мустафа и Саїдъ, пѣйшли на захѣдъ, а Алї, самъ одєнь, опущєный вѣдъ всѣхъ, пустивъ поводы конєви и вже було єму все одно, куды вѣнъ его занєсє.

По кѣлькохъ днѣхъ стрѣтивъ Мустафа каравану (громаду людеи въ походѣ черезъ пустыню), котра стративши свого кєбіра (проводиря) блукала єя. Вѣнъ зрѣбѣвъ ся проводирѣмъ тои караваны, напавъ зъ нею на богате плємя чорныхъ людеи, вѣрѣзавъ зъ нихъ богато, и набравши золота, слѣновой кѣсти та вѣвѣлякого добра, пустивъ ся назадъ вѣртати, лишакучи край засѣяный трупами и зрошеный людєкою кровю.

— Ажъ теперъ — думавъ вѣнъ собѣ по дорожѣ — дасть менѣ Іягїя бєнь-єль-Гадї свою дѣньку за жѣнку, бо де єсть якій єуланъ такъ богатый, якъ я!

Назначєного дня станула каравана передъ оазѣю, а єль-Гадї и всѣ люде зъ оазы вѣйшли повитати далєкихъ гѣстєй. Мустафа пѣгнавъ на кони на передѣ, а побачивши старика, кликнувъ до него вєсєло: — Ія Сидї, сталосє пѣсля твоєи вѣлѣ! Нєма богатшого єулана вѣдъ мене. Бери єй скарбы, а дай менѣ свою дѣньку!

Але лѣдѣи сказавъ єй слова, якъ вѣдъ его караваны пѣпѣсь єя страшный крикѣ, роздалєсь вѣстрѣлы, почувъ ся брєнькѣтъ оружѣя. Мустафа збѣдѣвъ, наворачувъ конємъ и пѣгнавъ якъ чортъ.

Та ба, вже було за пѣзно. Чорный дѣгналы каравану, напали на ню и вѣдбили всѣ скарбы.

Митрополита консисторія удѣлила о. Іос. Кернякевичеві деканові журавенському и парохові въ Чернявѣ рѣшене, що одержить вѣд-пустку зъ звязи канонічної аеп. львівскої, коли одержить грамоту прийняти до епархії станіславської и увольнила его вѣдъ испиту конкурсового на 6 лѣтъ.

Спѣвацка „дванацятка“ академиківъ

доси ще не визначила собѣ цѣлої дороги, всежь таки вже певна рѣчь, що єи концертна подорожъ обійме Миколаївъ, Стрий, Станіславівъ, Коломию, Чернівці, Кіцмань и Рогатинъ. Прочіи мѣсцевости поки що ще не порозумѣли ся зъ подписаними. Дожидаємо інформацій зъ Оянока, Ясела, Львська, Борщева, Бучача, Залѣщикъ, Кошиче-нець, Тересовль и п. Чей тамъ бодай одень чоловікъ знайде ся, що зложивши типично-руську соромливость ad acta, возьме ся за дѣло!... Якъ бы оно й було, то мы вже около 20-го оголосимо дефинитивно свою дорогу.

Наша „дванацятка“ числить окрімъ дванацяти добрихъ силъ спѣвочихъ ще пять, взглядно шість додатковихъ силъ. Мѣжь ними яко декламаторъ прирѣкъ свою участь тов. Левъ Лопатинскій, ученикъ академіи драматичной у Вѣднѣ; дальше о. Евг. Купчинскій, славно-звѣстный цитристъ композиторъ; акомпаніаментъ обійме тов. Вол. Соневицкій, а на деякихъ концертахъ зъявить ся спѣвакъ-солистъ п. Телиховскій. Додаймо до того й се, що президія прогульки втягне до регуляміну постанову, що подѣ карою грошевою на дохѣдъ фонду будовы театру завѣгда вѣтъ участники и въ танцяхъ мусять брати участь, — то мы зъ чистою совѣстью можемо просити на концерты нашъ „вѣтъхъ и вѣтъ“ и ручити за якъ наилучшу забаву.

А се, що насъ спонукує предприняти тяжку и бѣльше якъ три-тыждневу подорожъ, то нехай стане и покликомъ до руской громады. Наша цѣль: придбати якъ наибѣльшу суму на збѣльшене фонду будовы нашего національного театру!

За „дванацятку“: Іосифъ Нартицкій (зъ вѣденской „Січи“) провѣдникъ (теперь почта Отинѣя). — Остапъ Пижанковскій (зъ „Бояна“) дірігентъ. — Дридь Иванъ Гриневскій (зъ „Січи“). — Олекса Венгериновичъ (зъ „Бояна“).

Мустафа погнавъ ся за ними, кричавъ, просивъ, плакавъ — наразъ крикнувъ зъ болу, а его бѣлый бурнусъ зачервонѣвъ ся вѣдъ крови — кули поцѣлила его въ саму грудь. Вѣрный конь вернувъ зъ паномъ назадъ до оазы, и тутъ поваливъ ся Мустафа на землю саме ель-Гадіому подѣ ноги, а той на то лишь сказавъ:

— Смерть намъ близша якъ повѣка до ока. Нишалахъ, така воля Божя. Стоить бо написано: Вѣтъ скарбы пропадаютъ марно!

Ще стояли вѣтъ люди якъ остоупѣли и дивились на ту страшну сцену, коли надѣхала громадка вѣдѣвъ а зъ помѣжь неи выскочивъ мужина на чудеснѣмъ кони и въ богатѣмъ строю. То бувъ Саидъ. Спознавши ель-Гадіого подавъ ему золоту коробку и промовивъ:

— Ия Сиді, приношу тобѣ наибѣльшій скарбъ свѣта; що нѣкому въ свѣтѣ доси не у-дало ся, то пощастилось менѣ — я вынайшовъ камѣнь мудрости. Теперь вже певно вѣддашь за мене свою доньку.

Сказавши те скочивъ вѣдъ зъ коня и пустивъ ся до старика, ажъ наразъ побачивъ кровавого трупа на землі.

— Уллахъ! Уллахъ! О Боже мой! хто се? — крикнувъ вѣтъ.

— Твой братъ, Мустафа.

Саидъ задрожавъ цѣлый, якъ колибъ гадина его вкусила, завернувъ мутными очима, отворивъ губы а не мѣгъ и слова промовити;

Поезды зельзничей.

Посля годинника львовского. (Одъ 1 червня 1891).

До Львова приходятъ:		Поездъ поспѣш.	Поездъ особовый	Поездъ особовый	Поездъ мѣстный
Зъ Кракова	4 03	8 50	9 28	7 15	
Зъ Подволочискъ	2 20	7 30		3 15	
Зъ Подволочискъ на Под- замче	2 08	7 01		2 38	
Зъ Орлова (на Ясло Ря- шѣвъ вѣдъ 1 липня до 31 серпня		8 12			
Зъ Букарешту, Ясѣ, Су- чавы, Черновца, Гусятина и Станіславава	8 —	2 —			
Зъ Сучавы, Черновца, и Станіславава		6 53			
Зъ Сухой, Хирова, Гусяти- на, Станіславава и Стрыя		3 42			
Зъ Сухой, Хирова и Стрыя		7 54			
Зъ Станіславава, Будапеш- ту, Мукача, Лавочного и Стрыя		9 02			
Зъ Пешту, Лавочного, Но- вого Санча, Хирова, Гу- сятина, Станісла и Стрыя		12 19			
Зъ Сокаля и Бѣлаца				4 22	
Зъ Жовкви				6 45	
Зъ Львова бѣхотить:					
До Кракова	2 28	4 15	7 20	8 30	
До Подволочискъ	4 11		9 50	10 35	
До Подволочискъ на Под- замче	4 22		10 15	11 05	
До Зимноводы-Рудна			4 25		
До Орлова (на Ряшѣвъ-Я- сло вѣдъ 1 липня до 31 серпня		6 16			
До Сучавы, Черновца, Ста- ніславава и Гусятина	9 16	10 24			
До Станіславава, Черно- вецъ, Ясѣ и Букарешту		4 30			
До Стрыя, Лавочного, Му- кача, Будапешту, Стані- славава и Гусятина		8 05			
До Стрыя, Хирова и Сухи		8 53			
До Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславава		10 50			
До Стрыя, Станіславава, Гусятина, Лавочного, Пе- шту, Хирова и Стружа		6 20			
До Бѣлаца и Сокаля				9 25	
До Жовкви				7 40	

Примѣтна: Години подчеркней лѣнійкою означаютъ часъ вѣдний вѣдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мѣн. 59 рано.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збѣжа на торгахъ европейскихъ пошла незвычайно въ гору. На вѣденскѣмъ торжѣ подорожѣло збѣже о 90 кр., а пшеница

довга мукхала (ручница) выпала ему зъ рукъ и умъ его налягла паморока на вѣки.

Зъ жалемъ споглядали вѣтъ на нещасного а ель-Гаді сказавъ лишь тихимъ голосомъ: И мудрѣсть и почестъ щезаютъ якъ тая тѣнь! Великій аллахъ и Могамедъ его пророкъ!

Вже хотѣвъ старикъ ити до хаты, коли якийсь жebraкъ попросивъ его о милостиню. Ель-Гаді почувши якийсь знакомый голосъ вы-дививъ ся на дѣда.

— Чи ще познаешь мене — спытавъ дѣдъ старого дрожачимъ голосомъ.

— Алі! — крикнувъ ель-Гаді.

— Такъ, то я Ия Сиді!

— Щожь ты менѣ приносишь зъ дале-кой дорожки?

— Нѣчого лишь мое сердце, мою любовь.

Тогды обнявъ ель-Гаді молодця и роз-плакавшись промовивъ: — То наибѣльшій скарбъ, якого я шукавъ для своєї доньки. Вѣдъ теперь ты будешь моимъ сы-номъ. Аллахъ поблагословитъ ваше подружье.

И Алі дѣставъ красну Азіку за жѣнку, и була радѣсть въ цѣлой оазѣ и вѣтъ не могли нахвалитись що то за хороша зъ нихъ пара, та ще розповѣдали собѣ о мудрости Иягин-бентъ-ель-Гадію.

о 68 кр. Въ Берлинь, Парижи и Нью-Йорку пошло збѣже такожь въ гору. На нашихъ торгахъ цѣна збѣжа зъ каждымъ днемъ иде чимъ разъ бѣльше въ гору.

Торгъ збѣжемъ.

15 серпня	Львовъ	Терно- поль	Подволо- чиска	Ярославъ
Пшеница	9 40 10 30	9 — 10 —	9 — 10 15	9 50 10 50
Жито	7 25 — 8 —	7 — 7 75	6 75 — 7 80	7 50 — 8 25
Ячмѣвъ	7 — 7 30	6 — 6 75	5 75 — 6 50	6 25 — 7 25
Овесъ	7 50 — 7 85	7 — 7 50	6 90 — 7 15	7 50 — 8 —
Горохъ	— — — —	6 — 10 —	6 — 10 50	6 30 — 9 75
Вика	— — — —	— — — —	— — — —	— — — —
Рѣпакъ	12 — 13 50	12 — 13 —	12 — 13 —	12 25 13 60
Хмель	— — — —	— — — —	— — — —	— — — —
Конюшина чер.	42 — 52 —	41 — 48 —	41 — 47 —	42 — 52 —
Конюшина бѣла	— — — —	— — — —	— — — —	— — — —
Оковита	17 — 17 50	— — — —	— — — —	— — — —

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдѣнь 17 серпня. Вѣче кравцѣвъ ухва-лило домагати ся основана краевыхъ това-риствъ кравецкихъ.

Москва 17 серпня. Наслѣдникъ престола приѣхавъ тутъ вчера передъ полуднемъ. На двѣрци повитано его торжественно.

Парижъ 17 серпня. Приѣхавъ тутъ серб-скій король Александеръ зъ своимъ батькомъ кор. Милапомъ. Именемъ президента Карнота повитавъ его полковникъ Шамоа.

Бѣлградъ 17 серпня. Вѣсть о пробной мобілізації сербской міліціи на границы серб-ской есть безосновна.

Римъ 17 серпня. Ватиканъ носить ся зъ гадкою заложити нунціатуру въ Пекинъ для обороны Християнъ въ Хинахъ и числить на помѣчь Англіи и Нѣмеччины.

Вѣдѣвательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Надѣслане

Родимцѣ! Издавництво „Руской Исто-ричной Бібліотеки“ поклато собѣ задачу, по-дати Вп. Родимцахъ енциклопедію историчну нашої бувальщины вѣдъ найдавнішнихъ ча-сѣвъ ажъ до теперѣшнихъ, зложену зъ тво-рѣвъ наилучшихъ историковъ. Зъ сямъ (XIII) томомъ будутъ мати Вп. Родимцѣ вже 11 то-мовъ, котрі сягають въ половину XVII стол. (небавомъ буде выповнена програма VII и VIII томомъ). Однакожь вже теперь, коли издавниц-тво ледви доходить половины, перші томы вычерпують ся такъ, що пѣзнѣйшій предплат-ники ледви зможуть зложити собѣ комплеты. Такъ зъ I. и II. тому лишило ся ще по 150 примѣрниковъ и задля того заявляемо, що ли-ше до 1 руск. жовтня с. р. можна буде набу-вати ей томы разомъ зъ слѣдующими 9-ма за 12 р. (брошуровані), а зъ 1-мъ жовтня I и II томъ „Руск. Ист. Бібліотеки“ можна буре дѣ-стати лише по цѣнѣ книгарскѣй 3 зр. 50 кр. Просимо отже тыхъ Вп. Родимцѣвъ, котрі бажали бы набути комплетъ „Руской Историч-ной Бібліотеки“ по цѣнѣ пренумераційной о скорій замовленія. Передплату наилучше над-сылати (можно и мѣсячними ратами послѣ власной декларації) подѣ адресою:

Олександръ Барвинскій,
проф. семін. учитъ у Львовѣ, ул. св. Ни-колая, и 13, II.

Конкурсъ.

„Громада Стецева повѣта снятиньского розписує ліцитацію на будову школы мурова-ной 21 50 метрѣвъ довгои а 13 70 метрѣвъ ши-рокой подѣ бляшанымъ дахомъ зъ бѣлой цин-ковой бляхи. Речинѣвъ ліцитаційный 30 л. серпня 1891 о 3 год. по полудни въ Урядѣ громадскѣмъ въ Стецевѣ, де планъ и условія ліцитаційный переглянути можна. II. п. пред-приемцѣвъ зволють взяти участь.

Стецева, 9 н. ст. серпня 1891.

Верига, начальникъ гром.

